

RASVA- ANTERO

HEITTÄÄ KEIKKAA

PAULA
NORONEN

TAMMI

KUVITTANUT
MINNA
MÄKIPÄÄ

Ensimmäinen painos

Teksti © Paula Noronen 2025

Kuvitus © Minna Mäkipää 2025

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7568-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

HANKI VELALLISIA!

Perjantaisin postiluukusta tulee kirje, jossa on kopiot kaikista seuraavan viikon kokeista ja niiden vastaukset. Isän kaveri Seppo on hänelle velkaa ja hoitaa lyhennyksiä varastamalla niitä minulle opettajainhuoneesta.

Seppo oli ennen metsuri ja perusti uuden bisneksen Islantiin. Se meni konkurssiin, koska hän ei tajunnut, ettei Islannissa kasva juurikaan puita. Sitten Seppo lainasi isältä suuren summan rahaa. Nykyään hän täyttää opettajainhuoneen kahvikonetta ja pääsee siksi käsiksi kokeisiin.

Sepon ansioista minun ei tarvitse koskaan lukea kokeisiin.

Myyn tietojani eteenpäin harvoille ja valituille eli: Pietari ”Pieru” Ruupposelle sekä Kalle Alanderille.

Kalle ei tosin koskaan maksa, kun se ei saa kolmeen vuoteen viikkorahaa.

Aika kova rangaistus siitä, että Kallen oli pitänyt imuroida huoneensa, mutta skippasi sen. Kalle oli heittänyt

imurin ikkunasta ulos ja valehdellut vanhemmilleen, että se oli vain kadonnut. Imuri oli tippunut naapurin Nissanin katolle, ja nyt Kalle maksaa korvausta vanhemmilleen viikkorahoistaan kolmen vuoden ajan. Hyvä, että se oli vain Nissan. Isän Ferrari olisi maksanut tuplasti enemmän.

Kalle on minulle velkaa jo vuoden koevastaukset. Isä sanoo, että aina kannattaa hankkia velallisia, kuten Seppo. Niitä voi sitten kiristää ja pyytää palveluksia.

Sitten Sepolta tuli viesti:

SEPPO

Antero, yksi juttu.

MINÄ

No?

SEPPO

Kuulin opettajainhuoneessa, että teidän rehtori julistaa huomenna uuden kilpailun.

MINÄ

Minkä ihmeen kilpailun?

SEPPO

En minä tiedä.

TIETÄMÄTTÖMYYDEN TUSKA

Menin alkuillasta Pieru Ruupposen kanssa tavarat-
talon. Seisoimme alle 18-vuotiailta kielletyllä
pelikonealueella. Vartija tulikin pian.

– Alaikäiset pois pelialueelta! hän huusi.

Pietari katsoi minua virnistäen ja sanoi:

– Antero, tee se taas!

– Teenkö?

– Tee! Se on ihan parasta, Pieru räkätti.

– Selvä.

Soitin isälleni ja aioin käskeä häntä ostamaan
koko tavaratalon ja antamaan vartijalle potkut.

Isän numero hälytti.

– Häipykää siitä, vartija käski kiukkuisena.

– En jaksakaan, tokaisin Pierulle ja suljin puhe-
limen.

– Mikä tuli? Pieru katsoi minua huolissaan.

En jaksanut keskittyä johonkin vartijaan, kun ajatukseni olivat siinä kilpailussa, joka oli tulossa.

Meitä uhkailtiin:

– Jos ette nyt häivy siitä, niin haen toisen vartijan ja joudutte koulukotiin ja nuorisovankilaan.

– Oot ihan oikeassa. Kylläpä oltiin hölmöjä, sa-noin vartijalle.

– Häh? Pieru ihmetteli.

Lähdin kävelemään kohti ulko-ovea. Pieru seurasi perässä.

– Mitä toi oli? se ihmetteli, kun pääsimme ulos.

– Ei mitään.

Pieru katseli minua ihmeissään. Olin itsekin ihmeissäni, koska en normaalisti ikinä jättäisi tuollaista tilannetta kesken. Olin yhtäkkiä jotenkin ihan lamaantunut.

– Mennään meidän parvekkeelle heittämään ihmisten päälle vesi-ilmapalloja? Pieru ehdotti.

– Ei huvita. Meen kotiin.

Pieru jäi ihmetellen katsomaan, kun lähdin hartiat lypsyssä. Tajusin, etten kestä sitä, että en tiedä jotain. Että jollain muulla oli tietoa, mutta minulla ei.

Kotona tilasin itselleni perhepitsan kuudellatoista täytteellä. Jälkiruoaksi googlasin, mikä olisi maailman kalleinta jäätelöä, ja tilasin sitä. Se on nimeltään Byakuya. Jäätelö on tehty Italiassa kasvatetusta valkoisesta tryffelistä. Siinä on myös Parmigiano-Reggiano-juustoa ja sakekaasua. Päällä on kultainen lehti ja yksi annos maksaa

6000 euroa. Annos tuli Italiasta isän tuttavien yksityiskoneella

– Plääh, sanoin nuolaistuaani sitä ja heitin roskiin.

Maailman kallein jäätelökään ei tuntunut mitään.

– Mitä plääh, nuoriherra Antero? palvelija Mielonen kysyi.

– Ei tämäkään maistu, sanoin.

– Onko jokin hätänä?

Mielonen katsoi minua huolestuneena.

– On. Se, etten mä tiedä kaikkea.

– Mitä sinun pitäisi tietää?

– Että mikä kilpailu kouluun on tulossa.

– Koska saat tietää? Mielonen jatkoi.

– Huomenna.

Mielonen naurahti.

– Siihen ei ole sitten enää monta tuntia, hän lohdutti.

En enää ikinä halua joutua tilanteeseen, jossa joku muu tietää enemmän kuin minä.

NOLO KOULUMATKA

Heräsin levottomana kello kuusi, ja aamuhommat oli tehty jo 6.15. Palvelija Mielonen pesi hampaani vielä maatessani sängyssä. Säälin luokkakavereitani, joiden pitää itse raahustaa vessaan ja hangata leegojaan lavuaarin yllä.

Vihdoin kello oli kahdeksan ja lähdin kävelemään kouluun. Yleensä menen pyörällä, mutta vanhasta tyhjjeni kumi, enkä jaksa pumpata sitä. Saan uuden pyörän tänään.

Kuulin takaa jarrutuksen äänen. Luokkakaverini Nisu-Lissu! Menen aina ihan punaiseksi, kun näen sen. En ymmärrä miksi, koska se ei merkitse minulle yhtään mitään.

Pitää pyytää isän lääkärikaveria antamaan minulle jokin pilleri, etten punastuisi. Pienenä pelkäsin hampaan po-raamista niin paljon, että sain nukutuk-sen.

Myös hammas-lääkäri nukutet-tiin pyynnöstäni. Ei sattunut koko aikana.

– Moi Antero, Nisu-Lissu sanoi.

– Moi.

Nisu-Lissun perhe muutti viime kesänä meidän naapuriin. Ihan sama. Nisu-Lissu ei kiinnosta mi-nua. Enkä ole ihastunut siihen. Veikkaan, että pu-nastuminen johtuu siitä, että olen allerginen sille.

– Miksi sä et ole pyörällä? Nisu-Lissu kysyi kypä-rä vinossa.

– Mun uusi pyörä tulee tänään koululle.

– Miksi koululle? se ihmetteli.

- Jotta mä voin ajaa sillä kotiin, puuskahdin.
Kaikenlaisia yksinkertaisia kysymyksiä.
- Millainen pyörä?
- Ei ainakaan tollanen, sanoin ja osoitin sen ku-
lahtanutta pyörää, jossa luki ”Helkama Polkutar”.
- Mitä sä tarkoitat?
- Tiesitkö, että museosta ei saa varastaa? kysyin.
- Öhö, öhö. Tää on tosi hyvä. Isä osti sen
tori.fi:stä ja maksoi vain neljäkymmentä euroa,
Nisu-Lissu hymyili valkoiset hampaat loistaen.

Välillä havahdun siihen, miten surullinen elämä luokkakavereillani on. Ne eivät saa syödä parhaita jäätelöitä tai omistaa kalleimpia pyöriä ja joutuvat jopa säästämään viikkorahojaan. Aina välillä tekisi mieli auttaa niitä. Tai ei oikeastaan koskaan.

Silloin huomasin, että Nisu-Lissulla oli paita täynnä rintanappeja, joissa oli joidenkin poikien naamoja.

- Mitä noi on? kysyin.
- Korelaisia poppareita. Mä olen K-pop-fani,
Nisu-Lissu sanoi.
- Pohjoiskorealaisia? hörähdin.

– Etelä. Ja siis K-pop. Korean pop. Korealaista tanssipopmusiikkia, Nisu-Lissu selitti.

– Just.

– Hyppää tarakalle, niin ei tarte kävellä, Nisu-Lissu ehdotti.

Menin, vaikka se oli iso riski. Oli äärimmäisen noloa tulla nähdyksi jonkun tytön kuskattavana.

Täytyy myöntää, että Nisu-Lissu oli hyvä kuski. Ainakin parempi kuin Emilian lemmikkimarsu, joka ei yletä polkimiin.

– Mitä tuolla tapahtuu? Nisu-Lissu ihmetteli saapuessamme koululle. Hän jarrutti niin nopeasti, että kasvoni osuivat hänen reppuunsa. YLINOLOA! Onneksi kukaan ei nähnyt.

Hyppäsin nopeasti tarakalta alas.

Koulun pihalla oli opettajia ja oppilaita. Urheilu kentällä oli kuorma-auton avolava täynnä erilaisia eläimiä! Mitä ihmettä oikein tapahtui?

– Kello on 8.30 ja julistan koulupäivän alkaneeksi, jiihaa! rehtori huusi megafoniin.

– Olitko sä äsken Nisu-Lissun tarakalla? Kalle Alander kysyi.

– NO EN TODELLAKAAN! kiljaisin.

– Sun nenästä tulee verta, Emilia huomautti.

Olin jarrutuksessa varmaan iskenyt nenäni niin kovaa Nisu-Lissun reppuun.

– Ja samaa verta on Nisu-Lissun repussa, Simo huomautti.

– Ei ole! Tää ei ole verta! huusin.

– Mitä se sitten on? Pieru Ruupponen ihmetteli.

Hemmetin ääliöt.

– Se on punaista kaviaaria, jota mä syön aamupalaksi. Hajotkaa te paahtoleipiinne ja muroihinne.

– Miksi se kaviaari tuli nenästä? Simo kysyi.

– Sitä te köyhät ette ikinä ymmärtäisi. Kivaa, että meidän koulussa on tarjolla vihdoin tuoretta liharuokaa, vaihdoin puheenaihetta eläimiä osoittaen.

– Ajattelitko sä syödä kissan tai koiran? Emilia kysyi.

– Miten niin?

– Tuolla on kaikenlaisia eläimiä, Pieru Ruupponen selitti.

– Miksi? kysyin.

– Ei kukaan tiedä vielä, Kalle Alander kertoi.

Silloin tajusin. Tämä oli se kilpailu, josta Seppo oli maininnut!

Rehtori kuulutti megafoniin:

– Saatte valita parin. Jokaiselle parille annetaan yksi eläin, joka on saatava tuottamaan rahaa. Eniten rahaa tuottanut pari palkitaan. Aikaa on kolmetoista päivää.

– Miksi tällainen kilpailu? Pieru Ruupponen kysyi viitaten.

– Se opettaa teille elämää, rehtori jatkoi.

– Miten muka? Ai joku eläin muka opettaisi meitsille jotain? kysyin, ja moni nauroi.

Tiesin tosi monen meidän koulussa ihailevan minua siksi, että uskalsin sanoa opettajille vastaan.

– Joudutte käyttämään mielikuvitustanne ja luovuuttanne, rehtori jatkoi.

– What? Pieru puuskahti.

– Kevätjuhlassa kolmentoista päivän kuluttua se pari palkitaan, jonka eläin on tuottanut eniten rahaa. Paras pari palkitaan koulumme kullatulla viirillä, rehtori selitti.

Tämä oli todella se kilpailu, josta Seppo mainitsi.

– Helppo homma, laitetaan meidän eläin lihoiksi ja myydään Ääsmarkettiin, sanoin Pierulle.

– Ei! Ei saa! Emilia huusi.

– Pitääkin soittaa Gordon Ramsaylle, niin tulee hyvä annos, nauroin.

– Se ei ole vaihtoehto, rehtori torui.

Ihan sama. Voitan tämänkin kilpailun mennen tullen.

EN TOTTELE OPETTAJAA!

Posti toimitti uuden pyöräni koululle iltapäivällä. Edellinen pyöräni oli kilpapyöräilijä Lance Armstrongin käyttämä, ja isä maksoi siitä puoli miljoonaa dollaria. Ihan ok pyörä, mutta vähän liian kova satula, ja tosiaan nyt oli kumi tyhjänä. Säilytän sitä varastossa.

Luokan oveen koputettiin:

- Antero Krimmiselle lähetys, ilmoitti postin lähetti oranssissa hupparissaan.
- Meitsi, sanoin ja nousin ylös.
- Antero, et voi lähteä kesken tunnin, opettaja Seija ”Muurahaiskarhu” Lipsanen kimitti.
- Miksi en voisi?

– Etkä sinä voi kouluun tilata asioita, opettaja jatkoi närkästyneenä.

Samassa oveen koputettiin uudestaan. Se oli Wolt-kuski.

– Anterolle kebab ranskalaisilla? lähetti sanoi.

– Antero! Lipsanen hermostui.

– Miksi en voisi tilata?

– Siksi.

Ovelle tuli taas uusi tyyppi.

– Antero Krimminen. Täällä tilaamasi koiranruoka, sinisiin pukeutunut mies sanoi.

– Kiitos, jätä siihen vaan.

– Eihän sinulla ole edes koiraa! opettaja huusi punaisena.

– Ei niin. Mutta on kiva tilailla, kun on oma luotokortti, hymyilin.

– Nyt minulla menee hermo! Lipsanen tärisi.

Jatkoin silti väittelyä, koska tiesin, että kaikki tykkäävät, jos oppitunti kuluu johonkin muuhun kuin opetukseen.

– Miksi kouluun ei saisi tilata?

– Siksi, että koulussa opiskellaan, Muurahaiskarhu puuskahti.

Jankkasin vielä:

– Missä koulun säännöissä muka lukee, ettei tänne saisi ohjata sitä mitä tilaa?

Monia hymyilytti ja ne seurasivat kiinnostuneina. Vilkaisin Nisu-Lissua, joka naurahti.

– Älä viisastele. Haen rehtorin, Lipsanen puuskahti.

Ovella hän törmäsi kukkalähettiin.

– Anteeksi, Antero tilasi tänne kaktuksen Seija Lipsaselle, nainen kertoi.

– AIVAN SAMA! opettaja huusi ja lähti luokasta ovet paukkuen.

Kaikki taputtivat minulle.

– Hyvä Antsa, koko bilsantunti menee tähän, Kalle Alander riemuitsi.

– Haluan nyt tähän väliin huomauttaa, että minäkin olen täällä, ja kohta alkaa lounastuntini, postin lähetti muistutti.

– Ota leipä tosta pöydältä, kehotin ja osoitin Seija Lipsasen folioon pakattua eväsleipää.

– Okei, kiitti, lähetti sanoi ja nappasi sen, kuori foliosta ja haukkasi.

– Mihin tämä kaktus laitetaan? kukkakaupan nainen kysyi.

- Siihen opettajan tuolille, osoitin.
 - Jätän sen pyörän tuohon ulos, lähetti sanoi ja lähti suupieliään pyyhkien.
- Muutkin lähtivät.

Pian Lipsanen tuli takaisin luokkaan rehtorin kanssa.

- Jiihaa! Antero, heti kansliaani, rehtori komensi.
- Ehei, mun pitää mennä laittamaan pyörä lukkoon, tokaisin ja kävelin ulos luokasta.
- Antero, pysähdy! rehtori huusi.
- En, vastasin vinosti hymyillen ja kävelin ulos.

RASVIKSESTA JULKKIS?

Rasva-Anteron koulun rehtori julistaa kilpailun, jossa oppilaiden pitää takoa rahaa eläimen avulla. Rasviksen inhokit Emilia ja Simo saavat eläimekseen lehmän, josta tulee tositeeven ansiosta valtava julkkis – toisin kuin Rasviksen ja Pietarin patalaiskasta kissasta. Sietämätöntä!

Rasviksen on pakko voittaa kilpailu, mutta onko ainoa keino ryhtyä itse julkkikseksi? Ja miksi Rasviksen tie vie Etelä-Koreaan?

Supermarsuista tutun Rasva-Anteron oma kirjasarja on täynnä hullua huumoria ja kreisejä käänteitä.

LUE MYÖS:
Rasva-Antero lyö laittoman
(2024)

9 789520 475680
ISBN 978-952-04-7568-0
WWW.TAMMI.FI VALOKUVA: SABRINA BOAIN